

POUTNÍK

ROČNÍK XXV
SRPEN 2021

HORŇÍ ŽERANŮV – MARIÁNSKÁ HORA
POUTNÍ KOSTEL – NARŮŽENÍ P. MARIE

JAKUBOVICE SV. ANTONIÁ

DOLNÍ ŽERANŮV SV. JIŘÍ

PETROVICE SV. FRANTIŠEK VAKRSEŤ

VERNEŘOVICE SV. JÁN KŘTEL

Kristus je oltář, oltář je Kristus.

Promluva pro děti a den otců (20. 6. 2021)

Zakončení školního roku na farním dvoře (středa 23. 6. 2021)

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – SRPEN 2021

1. ne	sv. Alfons z Liguori	18. v mezidobí	Oskar
2. po	Panna Maria, královna andělů sv. Eusebius, sv. Petr Julián Eymard		Gustav
3. út	sv. Eufronius		Miluše
4. st	sv. Jan Maria Vianney		Dominik
5. čt	Posvěcení římské baziliky Panny Marie		Kristián
6. pá	Proměnění Páně	svátek	Oldřiška
7. so	sv. Sixtus II. a druhové, sv. Kajetán		Lada
8. ne	sv. Dominik	19. v mezidobí	Soběslav
9. po	sv. Terezie Benedikta od Kříže	svátek	Roman
10. út	sv. Vavřínc	svátek	Vavřínc
11. st	sv. Klára		Zuzana
12. čt	sv. Jana Františka de Chantal, sv. Euplus		Klára
13. pá	svatí Poncián, Hippolyt, Jan Berchmans		Alena
14. so	sv. Maxmilián Kolbe		Alan
15. ne	Nanebevzetí Panny Marie	slavnost	Hana
16. po	sv. Štěpán Uherský		Jáchym
17. út	sv. Myron		Petra
18. st	sv. Helena		Helena
19. čt	sv. Jan Eudes		Ludvík
20. pá	sv. Bernard		Bernard
21. so	sv. Pius X.		Johana
22. ne	Panna Maria Královna	21. v mezidobí	Bohuslav
23. po	sv. Růžena z Limy		Sandra
24. út	sv. Bartoloměj	svátek	Bartoloměj
25. st	sv. Benedikt s bratry, sv. Ludvík, sv. Josef Kalassanský		Radim
26. čt	ct. Marin Středa		Luděk
27. pá	sv. Monika		Otakar
28. so	sv. Augustin		Augustýn
29. ne	Umučení sv. Jana Křtitele	22. v mezidobí	Evelína
30. po	sv. Fiakr		Vladěna
31. út	sv. Rajmund		Pavlína

Použité fotografie:

Titulní strana: Nový oltář v kostele sv. Františka Xaverského v Petrovicích; foto F. Mareš

Str. 2, 6, 19: Zakončení školního roku na farním dvoře; foto T. Bednář

Str. 15: Pouť mládežníků na Velehrad; foto E. Motlová

Str. 19: Žehnání dopravních prostředků a prázdninových cest; foto T. Bednář

Poslední strana: Dolní Čermná okem dronu; foto L. Petráš

POUTNÍKOVO POSELSTVÍ

PRVNÍ ROK S VÁMI 😊!

Moje milá farní rodino,
je tomu již rok, co jste moji 😊. Snad i Vy jste se mnou prožili pěkné chvíle, a ještě více jich spolu prožijeme 😊!

Snad cítíte, že se Vám snažím sloužit naplno 😊. Bylo tomu tak i na začátku před rokem, kdy jsem se zabydloval, vybaloval, a ještě jsem skoro každou sobotu ráno odjížděl oddat nějaký pár – a po oddavkách jsem se ihned vracel dodělat kázání, ohlášky a rychle na večerní mši svatou. V létě a na podzim jsem oddal šest párů – často to byly svatby odložené kvůli koronaviru – 3 svatby byly na Boušíně, který jsme spravovali z Červeného Kostelce, jednou jsem oddával na Vysočině v Polné, jedna moje sobotní oddávací cesta vedla do Hradce Králové a jednou jsem měl tu čest oddávat na zámecké kapli v Kuksu u Dvora Králové nad Labem.

Vloni na podzim jsem odmítl jednu svatbu až na Moravě a jednu na Jičínsku, protože připadly na 5. 6., tedy den, kdy jsem měl v plánu slavit první svátost smíření našich dětí a domluvu slavnostního obřadu prvního svatého přijímání, který následoval o den později.

Jinak letos připravuji na svátost manželství sedm snoubeneckých párů – to jsou často moje pondělní a úterní večery. S každým párem mám většinou osmkrát asi hodinové setkání – celkem tedy zhruba 56 setkání, tj. minimálně 56 hodin... to není málo, že?;) Tři páry jsem již oddal a čtyři svatby mě ještě čekají 😊.

Během svého ročního působení jsem se v našich kostelech rozloučil s 12 farníky – s devíti v Dolní Čermné, se dvěma v Petrovicích a s jedním ve Verměřovicích.

Děkuji, že jsem zde mohl udělit tolik svátostí smíření!!! Ty tedy nepočítám, ale je jich Bohu díky hodně 😊! Mám radost, že někteří si po letech znovu našli cestu k této krásné svátosti. Bohu díky 😊!!! To jsou pro mě velké radosti, velké Boží doteky. Každá svátost smíření je pro mě velká slavnost a věřím, že i pro Vás. Vždyť zažít Boží odpuštění, Boží dotek, lásku, milosrdenství není samozřejmost 😊!

Krista v eucharistii během posledního roku poprvé (při dvou slavnostech) přijalo 19 dětí – úžasné číslo.

Pokračujeme ve vydávání farního časopisu Poutník.

Také jsme se pustili do realizací různých oprav. Vidím, že je tady v tomto směru opravdu hodně práce. Děkuji všem, kdo se zapojili do úvodních úprav na faře, aby i tímto se pro mě tato farnost mohla stát domovem, kde budu rád 😊. Děkuji všem, kdo pomáhají sekat trávu kolem fary a jinak mi pomáhají – bylo pokáceno několik stromů na farní zahradě, dobrovolníci pak řezali, štěpkovali, uklízeli, rozváželi, část terénu jsme zarovnávali hlínou...

Na faře se podařilo místo původních akumulčních kamen a několika zapůjčených elektrických těles udělat (věříme) lepší a efektivnější topení. Většinu peněz na tento projekt jsme získali z biskupství.

Na podzim se nám snad na faře podaří vyměnit střešní krytinu a zateplit alespoň část půdy, aby únik tepla nebyl tak velký jako doposud. Řešíme také možnosti nových oken, a tím další snížení úniku tepla.

Dále připravujeme projekt nové střechy a opravy omítky na kostele v Dolní Čermné.

Mám velkou radost ze dvou nových oltářů – takže už v Petrovicích i na Mariánské Hoře mohou také sloužit mši svatou čelem k lidu, jak se od druhého vatikánského koncilu (který skončil v roce 1965) slouží ve většině kostelů po celém světě. Děkuji všem sponzorům, že ani toto nás nestálo téměř ani korunu.

Do Petrovic se nám podařilo dát po celém kostele i krásný nový koberec a s paní starostkou jednáme o nátěru dveří na kostele, opravě žlabů a osvětlení kostela.

Osvětlení kostela a hodin se řeší i zde v Čermné, kde se snad už začátkem září dočkáme i nové zpovědní místnosti, která je již zcela zaplácena sponzorsky.

Hodně se toho podařilo i na Mariánské Hoře, kde jsme vyklidili z půdy kostela prkna napadená červotočem a ošetřili trámy. Ještě bychom rádi opravili alespoň hřeben střechy, do kterého zatéká.

Mínulý rok v létě jsme se také mohli několikrát setkat na fotbale v Petrovicích a jednou na florbale v Orlovně. Přes zimu jsem začal vysílat Farní večerníček pro děti a Čtení na dobrou noc pro dospělé. Moc si v tomto směru nevěřím, ale účast je moc krásná. Děkuji Vám za důvěru, podporu a trpělivost se mnou 😊.

Moc děkuji panu Pavlu Marešovi, pak i dalším klukům, kteří mi pomohli s online přenosy z našeho kostela. Bohu díky, že už ale můžeme chodit do kostela normálně.

Děkuji, že přicházíte na mše svaté v tak hojném počtu. Děkuji, že přicházíte i ve všední dny a že se se mnou modlíte breviář!!! Jsem Vám za toto moc vděčný a obdivuji Vás. Společná modlitba s Vámi a za Vás pro mě moc znamená.

Děkuji všem mým kostelníkům a cca 29 ministrantům!!! Neuvěřitelné, krásné a velké číslo 😊!!! Děkuji také varhaníkům, hudebníkům, zpěvákům a všem, kdo uklízí naše chrámy, starají se o květiny a podobně.

Jsem rád, že se nám podařilo sjednotit a přiblížit dnešním požadavkům postoje při mši svaté, a že při svátcích a slavnostech používáme kadidla různých vůní 😊 a chodíme slavnostně s evangeliářem. Děkuji paní kostelnici Magdě Vašíčkové, která v sakristii a v kostele tráví hodně času a snaží se to zde zútulňovat, a která krásně zkoordinovala během týdne opravu podlahy v sakristii a vymalování sakristie. Také jsem vděčný, že se podařilo narovnat nerovnou podlahu v presbytáři kostela. Na odstranění vlhkosti jsme pracovali i na faře. Díky za to Vám všem 😊!

Mám také velikou radost a děkuji Bohu, že máme 5 nových katechetů!!! Děkuji za jejich ochotu a službu.

Také děkuji akolytům panu Moravcovi a paní doktorce Novotné a trvalému jáhnovi z Liberce panu Richterovi. Mám velikou radost, že brzy budeme mít další pomocníky akolyty a že se tak svaté přijímání více dostane k nemocným a starým lidem.

Pastorační a ekonomická rada se schází každé dva měsíce. Zápisy z porad zveřejňujeme a o všem Vás informuji i prostřednictvím Informačního Kanálu Farnosti a v každotýdenních ohláškách.

Jsem vděčný, že mám paní Ing. Martu Marešovou, která mi jako pastorační asistentka pomáhá ve všech směrech, jak jen může. I díky ní jsem šťastný, a ještě nejsem v Bohnicích 😊.

S vděčností vzpomínám na náš farní zájezd do mého rodného kraje v září minulého roku.

Bylo by toho ještě tolik co psát a na co vzpomínat, ale moje vyhrazené místo je u konce 😊.

Bohu díky za tolik krásného s Vámi. Vám díky, že jsme toho mohli spolu tolik prožít a že se toho tolik podařilo. Děkuji Vám za pomoc, podporu, přátelství...

Přeji Vám trpělivost se mnou a omlouvám se, jestli jsem někdy něco špatně řekl, někomu se dotkl.

Srdečně Vám žehnám na naší společné pouti! Přeji vše potřebné – hlavně zdraví a lásku mezi námi, v naší farnosti.

Váš otec Jan 😊 +

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

**Výňatky z apoštolského listu papeže Františka
PATRIS CORDE (otcovským srdcem)
O sv. Josefu a jeho lásce k Ježíši; 8. prosince 2020**

*Apoštolský list u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce
všeobecné církve; výňatek sedmý*

6. PRACUJÍCÍ OTEC

Charakteristickým aspektem svatého Josefa, zdůrazňovaným již od dob první sociální encykliky Lva XIII. *Rerum novarum*, je jeho vztah k práci. Svatý Josef byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí svojí rodině. Od něho se Ježíš naučil ceně, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, který je plodem vlastní práce.

V této naší době, kdy se práce znovu zjevně stává naléhavou sociální otázkou a nezaměstnanost tu a tam dosahuje impozantně negativní úrovně také v zemích, kde byl po desetiletí zřejmý určitý blahobyt, je nezbytné si nově uvědomit a pochopit význam práce, častokrát zprofanované totalitními režimy, jež dává důstojnost a jejímž vzorným patronem je svatý Josef.

Práce se stává účastí na samotném díle spásy, příležitostí k uspišení příchodu Království, rozvoje vlastních možností a kvalit tím, že jsou dány do služeb společnosti a pospolitosti; práce se stává příležitostí nejen k seberealizaci, nýbrž také k realizaci oné původní buňky společnosti, kterou je rodina. Rodina, které se nedostává práce, je více vystavena těžkostem, napětím, rozkolům a dokonce zoufalému a zoufajícímu pokušení rozkladu. Jak lze mluvit o lidské důstojnosti bez snahy o to, aby všichni a každý měli možnost důstojné obživy?

Člověk, který má práci, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu tvořitelem světa, který nás obklopuje. Krize naší doby, která je ekonomickou, sociální, kulturní a duchovní krizí, může být pro všechny výzvou ke znovuobjevení hodnoty, důležitosti a nezbytnosti práce, aby byl položen základ nové „normality“, z níž nikdo nebude vylučován. Práce svatého Josefa nám připomíná, že Bůh, který se stal člověkem, neopovrhoval práci. Nedostatek práce, který v posledních letech postihuje tolik bratří a sester v důsledku pandemie Covid-19, nás musí přimět k přehodnocení našich priorit. Prosme úpěnlivě svatého Josefa dělníka, abychom našli cesty, které nás zaváží říkat: žádný mladý, žádný člověk, žádná rodina nesmí být bez práce!

pro Poutník vybral -zj-

SNAŽME SE ZAMYSLET 27

Páter Smith šel jednou v pátek odpoledne do kláštera zpovídat jeptišky. Předtím dopoledne četl v *Denním hlasateli* o jednom mladém americkém milionáři, který zaměstnává pro svou osobní korespondenci padesát písařek na stroji, a všechny musí mít zrzavé vlasy a bledězelené oči. Novináři, který s ním měl interview v jeho oblíbené koupelně, prý řekl: „Já jsem člověk pokroku. Osvobodil jsem se z pout dogmatu a pověry, věřím v pulsaci života a v základní biologický zákon. Chci se mít na světě dobře, a protože mám čím mazat, proč bych se neměl mít u všech všudy dobře?“ Otec Smith nemohl nikdy pochopit, jak lidé, kteří čtvrtí infinitivy, čtou se zalíbením Edgara Wallace a věří, že černé kočky znamenají neštěstí, proč se ti lidé intelektuálně pohoršují nad naukou o Proměnění. V *Denním hlasateli* bylo však víc takových věcí, nad kterými stál rozum: doporučovali tam jedním dechem obdivu svých čtenářů Štěpána Donghua, děkana Ingra, Dolly Sistersovou, Agu Khana a paní Aimée Macphersonovou.

Zpověď jeptišek vždycky pátera Smitha rozradostnila, poněvadž si při ní uvědomoval, že ještě jiní lidé na světě bojují stejnou osamocenou bitvu o milost jako on. Čerpal z toho také vědomí pokory, protože mu bylo zřejmo, že jeptišky jsou o tolik blíž svatosti nežli on sám: nikdy neztrácejí trpělivost, nikdy nekritizují své bližní, nesaží se strkat Pánu Bohu do lokte. Přijímají své vlastní trampoty a nedokonalosti jiných lidí jako věci přirozené v tomto slzavém údolí. Když poslouchal jejich rychlou francouzštinu uprostřed vůně kadidla a starého dřeva a čistého prádla, cítil otec Smith často, že by ony měly zpovídat jeho, a ne on je. Byl vždycky trochu nervózní, když poklekla u zpovědnice velebná Matka, neboť věděl, že je v duchovních věcech mnohem vzdělanější nežli on a že by potřeboval náramnou pomoc od Ducha svatého, nemá-li vypadat jako hlupák, když jí dává duchovní radu. Toho dne však mu vyloudila poprvé úsměv. Minulou sobotu měla promluvu k děvčátkům první třídy a řekla jim, že je velmi nehezké, mažou-li si děvčata tváře kosmetickými prostředky; je to urážka díla našeho Stvořitele, neboť kdyby byl chtěl, aby ženy měly karmínové rty, byl by je stvořil takové sám. V té chvíli zapomněla, že mluví k dětem tak malým, a teď se v duchu ptala, bylo-li to od ní moudré nebo pošetilé. Neudělala snad více škody než dobro? Neponoukla snad nerozvázně některá z děvčat, aby začala uvažovat o zvyku, o kterém snad do té doby ani neslyšela? Prosí tedy důstojného otce za rozhrěšení a zároveň o radu v té věci.

Když se spolu za chvíli potom procházeli po zahradě, kněz se pořád ještě usmíval. Uložil velebné Matce, aby se pomodlila mimořádný Zdrávas pro duchovní nerozvážnost, a nemohl si zabránit, aby ho ta vzpomínka nebavila. Kráčeli spolu mezi květinovými záhonky, ve vůni čerstvě posečené trávy, a růženec u pasu velebné Matky dřevěně chrastil.

„Alors, mon Père?“ zeptala se, poněvadž věděla, že kněz s ní vždycky rád hovoří o znameních času, která, jak se domnívá, rozeznává ve vnějším světě.

„Království Boží není ještě zde, ma révérende Mère, ale podle jistých náznaků se dá soudit, že nastávají změny v duchu světa,“ řekl.

Velebná Matka neřikala nic a s rukama složenýma pod škapulířem čekala, co řekne kněz dál.

„Lidé jsou blázniví,“ řekl otec Smith. „Žádají si ustavičně něco nového, ale tak tomu bylo vždycky: vždycky si lidé žádali něco nového. Novotou dnešního světa je létat přes Atlantik, dát se oddávat od protestanských pastorů v koupacích šatech na dně bazénů nebo tancovat čtyřiaadvacet hodin bez přestávky, ale až se jednoho dne vůdcové světa naučí moudrosti a odevzdají ji lidu, všichni si uvědomí, že mnohem více zábavy a radosti pochází z poslušnosti vůle Boží. Objevují se jistá znamení, že přední lidé světa se už probouzejí, anebo že je někteří myslitelé burcují ze spánku. Vyšly nedávno dvě dobré knihy: jedna se jmenuje Most svatého Ludvíka krále a druhá Na západní frontě klid. Ta první je krásná kniha, která ukazuje s velkým uměním transcendentnost spravedlnosti Boha Všemohoucího. Myslím, že je to dobré znamení, že taková kniha měla neobyčejný prodejní úspěch. Druhá kniha je strašná, nebo spíše její látka je strašná; jedná totiž o válce, o její ničivé síle a o její marnosti. Napsal ji jeden Němec a vydává se ve velkých nákladech ve všech zemích. Kdyby si tak státníci všech zemí dali říci, že válka je zlo a že to není zlo, které se musí osudně opakovat! Vymizely války mezi kmeny. Proč by neměly vymizet také války mezinárodní? Proč by si nedali státníci vysvětlit, že vraždu nelze nikterak snadněji ospravedlnit, dopouští-li se jí nějaké kolektivum, než dopouští-li se jí jednotlivec? Proč by si nedali vysvětlit, že člověk raněný do břicha netrpí o nic méně, je-li zároveň raněno do břicha tři sta tisíc jiných? Kdyby mohla být vymýcena ze světa válka, měli by lidé více příležitosti sloužit Bohu. Vždycky se mi zdálo, že jedním z důvodů, proč lidé tak těžce zklamávají, je, že nežijí dost dlouho, aby se mohli poučit ze svých chyb. Nuže: nebude-li válek, bude mít lidstvo více naděje, že se dožije delšího věku.“ Pronesl většinu této řeči směrem k pohyblivému zelenému koberci, ale když domluvil, pohlédl do moudré hladké tváře velebné Matky a zkoumal, jak to přijala.

„Mon Père, doufám, že máte pravdu, ale bojím se, že se mýlíte,“ řekla velebná Matka. „Ve všech dobách žili lidé, kteří snili o vymýcení válek, a vždycky ztroskotali. Ztroskotali proto, že lidé nechtějí poslouchat Boha a milovat Jeho jako sebe samy. Válka vzniká z nedostatku lásky, ale to neznamená, že láska se zrodí, nebude-li válek. Církev byla vždycky políčkována ze všech stran: nenávistí svých nepřátel, neposlušností svých vlastních dětí, ctižádostí svých méně hodných prelátů. A myslím, že bude vždycky tak políčkována, neboť nám Kristus slíbil, že církev zcela zvítězí teprve v nebi. Zatím se můžeme jenom modlit a děkovat Bohu Všemohoucímu, že zelená tráva tak lahodně voní, a doufat, že i v nebi bude vonět tak lahodně.“

z knihy B. Marshalla „Plná slávy“ vybral -zj-

HISTORICKÉ OKÉNKO

NÁBOŽENSKÉ POMĚRY V CÍRKVI A NAŠÍ FARNOSTI ZA KOMUNISTICKÉ TOTALITY – 2. ČÁST

Na poradě krajských tajemníků KSČ 15. 9. 1949 její generální tajemník Rudolf Slánský hodnotil protináboženskou situaci slovy (tajný archiv ÚV KSČ – oddíl Porady krajských tajemníků): „My jsme udělali veliký pokrok, pokud jde o odhalení vysoké církevní hierarchie. To nám umožnilo, že jsme dnes dál... Vzali jsme biskupům půdu. Vzali jsme církvi všechnen tisk. Všude do konzistoří jsme dosadili své komisaře (špicly – pozn. VJ). Zavřeli jsme církevní školy, letos nebyla otevřena ani jedna. Teď jim budeme brát kláštery. Zavíráme kněze. Před půl rokem bychom nemohli faráře odsoudit na 8 let do žaláře. Dnes se to setkalo s pochopením našeho lidu a strany. Široká vrstva katolíků (kolaborujících kněží z „Mírového hnutí katolického duchovenstva Pacem in terris“ – pozn. VJ) chápe naši politiku. Teď máme například další důležité opatření – nový zákon pro církev a kněze... Nyní je třeba vést trpělivě politickou masovou práci... Administrativně zatím zakročujeme proti těm, kteří štvou, nejvýraznějším způsobem přestupují naše zákony. Ty zavíráme. Bylo by dobré, kdybyste měli připravené takové černé listiny těch největších štváčů v krajích a okresech. Pamatovat na to, že když ne dnes, tedy zítra to budeme nutně potřebovat.“

Klement Gottwald na podzimním zasedání ÚV KSČ v r. 1949 hodnotí církevní situaci takto: „Dnes je to tak, že my vidíme do jejich krámku, dřív jsme tam neviděli... Dnes už je máme všechny v seznamu a pod kontrolou. Každý z nich je jaksi zařazen, klasifikován...“

Dne 31. 3. 1950 stanulo před senátem Státního soudu v Praze na lavici obžalovaných prvních 10 čelních představitelů katolických řádů, jimž byl rozsudkem soudu vyměřen trest odnětí svobody v těžkých žalářích v délce 157 let (za vylhaná obvinění – pozn. VJ). V procesu JUDr. Antonín Hobza „zhodnotil“ hlavu katolické církve těmito slovy: „Papež již od středověku se uplatňuje ve světové politice a sleduje čistě světské cíle, které jsou výsměchem učení Kristovu. Je všeobecně známo, že v současné době stojí papež v táboře imperialistů, štvoucích lidstvo do třetí světové války.“

Při téžze procesu nechvalně proslulý, brutální a obávaný „expert na církve“, lidově nazývaný kat, prokurátor JUDr. Urválek nejprve „zhodnotil“ katolické řády těmito slovy a zdůvodnil je fantasmagorickými „důkazy“: „Nejnebezpečněji provádí Vatikán svou špinavou politiku prostřednictvím své hierarchie, prostřednictvím klášterů a řádů. Ty tvoří oddanou armádu Vatikánu.... Řád premonstrátů měl připravit ozbrojené povstání. V jejich klášterech byly dokonce ukryty připravené zbraně (které tam předem StB ukryla – pozn. VJ)... Hlavní činností jezuitů bylo vyzvědačství a spolu s řádem redemptoristů a salesiánů měla narušovat brannou výchovu mládeže, rozbít ČSM*) a udělat z mládeže nový povolný nástroj jejich zahraniční reakce. Řád františkánů byl pověřen, aby tzv. venkovskými misii rozeštvával věřící a ohrožoval socialistickou výstavbu vesnice...“

V politicky kritických dnech pro církevní život, v noci ze 14. na 15. dubna 1950, byl násilně a zcela nezákonnou cestou zlikvidován veškerý život mužských řeholních řádů vybranými vojsky ministerstva vnitra, za asistence příslušníků Sboru národní bezpečnosti (tehdejší policie), Státní tajné bezpečnosti (tajná policie) a Lidových milicí, kteří si říkali „úderná pěst strany KSČ“). Teroristickým způsobem byly vyraženy brány klášterů a řádoví bratři byli násilím odvezeni do koncentračních sběrných táborů, které byly ve vybraných kláštřích. *Jedním z nich byl i klášter redemptoristů v nedalekých Králíkách (Hedč). Internace se rovnala s jistými odchylkami vězení. Kromě toho, že nebyla zdůvodněna, nebyla také časově omezena. Internovaní se měli domnívat, že jsou izolováni od vnějšího světa navždy. Objekt hlídaly ozbrojené složky Ministerstva vnitra ČSR. Velitelem tábora byl příslušník Státní bezpečnosti, který nemusel být nutně ani důstojníkem. Velitelství určovalo denní program. Řád jednotlivých řeholních společenství byl zcela ignorován, přitom bylo bratřím tvrzeno, že oficiálním důvodem jejich internace je jejich „návrat k náboženskému poslání“. Ráno i večer se na nádvoří konaly, obdobně jako v nacistických koncentračních táborech, „apely“ (sčítací nástupy). Přitom internační tábory nepatřily do soustavy věznic, předpisy o výkonu trestu, ale ani žádné jiné, se proto na ně nevztahovaly. To bylo možné proto, že tehdy platný Československý právní řád prostě institut „internační tábor“ neznal; nebylo se tedy čím řídit a záleželo na libovůli velitele tábora a jeho podřízených. Ve všech táborech byly zvláště kruté první týdny a měsíce internace.*

Řádových bratří bylo odvečeno na 2 129. V koncentračních kláštřích pak strávili na nucených pracích, bez soudu a možnosti obhajoby, mnoho let. Přes deset tisíc řádových sester bylo vyvečeno z klášterů podobným způsobem na podzim v roce 1950. Ve jménu „pracujícího lidu“ bylo zabráno 429 řádových domů a mnoho set tisíc hektarů pozemků a lesů. Z vkladních knížek klášterů komunistický stát ukradl mnoho desítek milionů Kčs, v hotovosti 1,8 mil. Kčs. Do národní galerie bylo odvečeno historicky cenných 629 obrazů a 247 plastik. Uměleckoprůmyslovému muzeu bylo odevzdáno 1110 umělecko-historických předmětů. Nezměrné množství knih, zvláště starých rukopisů vysoké umělecko-historické hodnoty, velké množství předmětů a mobiliáře bylo vandalským způsobem „lumpenproletariátem“ zničeno, nebo bylo rozkradeno „dělnickou třídou“. Tak na dlouhá desetiletí násilně zanikl veškerý řádový život v celé republice.

*) ČSM – Československý svaz mládeže vnikl k prvnímu výročí komunistického puče roku 1949 sloučením národních organizací československé mládeže (Svazy české, slovenské, polské mládeže a mládeže Karpat; ty vznikly roku 1945 rovněž jako záloha KSČ) – *text vytištěný kurzívou, vysvětlení zkratk a poznámka s * – -zj-*

Citáty a údaje byly převzaty z knihy „Neumlčená“ od pana Václava Vaško, vydané nakladatelstvím Zvon v roce 1990.

pokračování příště; Vladimír Jansa

CO SE DĚJE VE FARNOSTI

EVANGELIZACE? RADOST!

Jdu si tak jednou ke kostelu v nejmenovaném městě. Na soklu sochy nějakého svatého borce (vypadal jako svatý Václav, ale ruku do ohně bych za to nedala) sedí několik stavebních dělníků, popíjejících a čile rozprávějících. Když mě zaregistrují, zvou mě vehementně do svého středu. Směju se a s díky odmítám s poukázáním na to, že mám momentálně jiný cíl a než stihnou reagovat, jsem v kostele. Předložím dělníky Pánu společně se vším, co mám na srdci a po chvíli v Jeho blízkosti se vracím do víru života. Mládenci, stále ve stejném prostoru i seskupení, vznášejí dotaz, co jsem tam (pohybem hlavy naznačující místo odkud jsem právě vyšla) dělala. Zastavila jsem se a sdělila, že jsem se tam za ně modlila. Překvapené „Cože?“ mě pobavilo. Ptám se, co jiného mohli čekat. Jejich mluvčí připustil, že vlastně neví. „Ale proč za nás?“ ptá se „Já třeba na pánbička nevěřím. Kdyby byl, bylo by všechno jinak.“ Říkám, že taky nevěřím na *pánbička*. Slovo *pánbiček* mi zní jak z komiksu. Ale Bůh, to je jiný level. „Co by bylo jinak, kdyby?“ ptám se. Odpověď byla velmi klasická. Kdyby *Pánbu* byl, nebyly by války, utrpení, nespravedlnost...

Ptám se, kdyby on sám byl Bůh, jak by to zařídil líp. „Hajzly bych potrestal a dobré odměnil“ zní mi v odpověď. Jeho kolegové se pochechtávají, on tak napůl taky, baví mě ta rozmluva, tak pokračuji. Ptám se, jestli ale dokáže specifikovat hajzla a dobrého člověka, že já úplně na sto procent ne. Debata se rozšířila o další tři hlasy a docela vtipně přicházeli na specifikace jednoho i druhého, jenže ouha, čím víc jsme dávali dohromady další a další vlastnosti a podoby *dobrého* i *nedobrého*, došli jsme k tomu, že bychom sami možná neprošli, že bychom tak úplně nepatřili mezi odměňované, ale ani mezi ty jen k potrestání, že vlastně nejsme ani dobří, ani hajzlové, spíš něco mezi - jak kdy a jak v čem. A nebylo by tedy tak úplně jednoduché někoho potrestat a jiného odměnit, když to není tak jednoznačné, jak by se zpočátku mohlo zdát. Zvlášť vezmeme-li v potaz nedostatečnou výchovu, vlivy prostředí a co hůř, svobodnou vůli člověka. Skončili jsme u milosrdenství jako podstatné potřeby nás všech. Nojo, taky holt nechceme být souzeni a odsouzeni, toužíme po pochopení, po odpuštění, po „přehlédnutí“ našich trapných či hloupých reakcí.

Takže nakonec společně docházíme k závěru, že Bůh není zase tak špatná varianta, kdybychom dokázali připustit, neřku-li vnímat a přijmout, že nám kryje záda, že je tak nějak schopen všechno zachránit. „V případě, že je Bůh skutečně všemohoucí a nezneužívá to, v takovém případě by nebylo špatný, kdyby doopravdy byl.“ Shrnuje naši debatu jeden ze zúčastněných a zubí se, že v dětství sice chodil na náboženství, ale nečekal, že v tom bude v budoucnosti, v době obědové pauzy, pokračovat. Rozcházíme se ve veselé náladě. Nepřipila jsem si s nimi na shodu, jak mě lákali, ale přesto mám pocit, jako bych šla z oslavy, obohacená o další radostné a veselé nacházení souvislostí...

-AM-

ŠALEBNÁ REKLAMA?

Otevřu si takhle jednou stránku Microsoft Edge a vykukne na mě reklamní text. Začíná mým jménem a pokračuje velmi pozoruhodně: „Andulky jsou potěšením v domovech mnoha z nás.“ Wow! Dobrý! Čtu dál! „Chcete-li jim dopřát místo, kde jim bude příjemně,“ hmmm! „doporučujeme postavit jim voliéru.“ Cože? Proč??? Jo, aha, mluví se tu o opeřencích... Kolegyně se může uchechtat, jelikož jsem ji vytrhla z práce, aby si poslechla, co se o *mně* píše na netu... Takže milí a zlatí, nejdřív si přečtete celý text, potom, až potom! se případně pochlubte!:-)

-AM-

TIP NA ČTENÍ PRO RADOST I POUČENÍ...

(PRO RADOST VÍC, PROTOŽE JE TAM I RADOST Z POUČENÍ☺)

Andy Andrews – Ten, který si všímal

Knihy vypráví současně několik příběhů, které sjednocuje postava tuláka Jonese, člověka, který kromě daru všímat si toho, co ostatní přehlížejí, nic nemá a nic mu nechybí. Pro něho neexistuje žádná bezvýchodná situace, jen je nutné získat trochu *perspektivy*, jak říká, abychom ve všedních okamžicích našeho života dokázali rozpoznat zázraky, semínka něčeho velikého, co je zaseto v našich každodenních i výjimečných starostech a zápasech. V jedné části Jones říká: „Vidličku si nechte..., to nejlepší teprve přijde!“ A to je přesně to, o čem kniha celou dobu vypráví...

-AM-

Neúprosný čas

*Neúprosný čas, svědek našich lásek,
na tvářích nám kreslí síť plnou vrásek,
Hodiny, minuty zběsile běží,
jen chvíli počkají u našich dveří.
Lásko, vrať se mi zpátky,
než se mi objeví na tváři vrásky.
Prosím tě, vrať se mi zpět,
než čas stihne postavit mezi nás zed'.
Když budeš lhát, ta obelhávej sebe,
když chceš mi něco dát, tak daruj sebe.
Když chceš mi něco brát, tak vezmi můj žal,
ať už můžu konečně klidně žít dál.*

Pavlaína Rösslerová

POUTNÍČEK

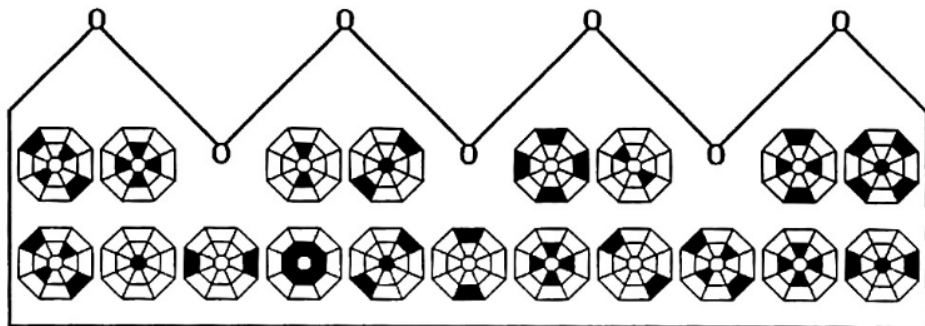
KRÁLOVNA ESTER

Ester byla krásná židovská dívka. Sám perský král si ji vybral za manželku. Neznal však její původ. Když se Židé dostali do nebezpečí, že budou vyhubeni, požádali ji, aby se za ně šla ke králi přimluvit. Avšak předstoupit před krále bez pozvání mohlo stát i život! Proto se Ester předem modlila a postila. Král ji nakonec laskavě přijal a ona svůj národ zachránila.

Ester je předobrazem Panny Marie. I ta se za nás přimlouvá u Boha a vyprošuje nám Boží pomoc a ochranu.

Z příběhu poznáváme, že ... (viz tajenka)

Každý drahokam v koruně královny Ester je jedním písmenem tajenky.

TAJENKA: _____

Převzato ze stránky signaly.cz/materiály

Odpovědi z minulého čísla: Kdo se zachoval jako hrdina? Sova
Najdete v příběhu zbabělce? Liška

-em-

MLADÝ POUTNÍK

PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

Každý rok jezdíme my mládežníci na Velehradskou pouť, ale není to jen tak ledajaká pouť, jaké zná většina dospívajících, nejedeme autem až na Velehrad, kde bychom si koupili kořču, langoš, cukrovou vatu a zašli si na nějaké supr čupr atrakce. Jdeme pěkně po svých s krosnami naplněnými jak důležitými věcmi (oblečení, jídlo, stan), tak i zbytečností, jako jsou podle většiny kabelka, vějíř či velký těžký zpěvník. A nějakým míčem či kytarou proti trudomyslnosti.

Protože však Velehrad není úplně „co by kamenem dohodil“, tak jsme si dovolili kousek popojet vlakem. Vyjždělo se 2. 7. ráno z Verměřovic. Dojeli jsme do Koryčan a odtamtud už nás vedl náš skvělý navigátor Tomáš, díky kterému bylo celkem nemožné se ztratit. Naše první tábořiště jsme si vytvořili v lese u Cetechovic a jako každý rok byly k večeri fazole, no mňamka. Další den byl již trochu unavenější, už jsme toho dost ušli, záda z krosen bolela a počasí nám nějak výrazně nepomáhalo, každou chvíli to vypadalo, že se rozprší. A tak již druhý den byl čas na to vytáhnout cestou kytaru, ukulele či další hudební nástroj a rozeznít lesy a louky našim úžasným zpěvem.

pokračování příště; -em-

DUCHOVNÍ SLOVO – VÝBĚR ZE SRPNOVÝCH ÚVAH BISKUPA HLOUCHA**3. srpna: Čistota a modlitba**

Život má před Bohem tolik ceny, kolik ceny má naše modlitba. Proto se musí naše starost soustředit na to, aby naše modlitba byla co nejdokonalejší. Modlitba je jako zvuk zvonu. Jen čistá zvonovina má čistý zvuk. Tak se musíme starat o čtverou čistotu:

1. čistota svědomí – být bez poskvrny a dokonale odevzdání do vůle Boží
2. čistota srdce – mít je osvobozeno od tvorů, aby k ničemu nezřízeně nelnulo
3. čistota mysli – mít ji oproštěnou od poskvrňujících myšlenek a vzpomínek
4. čistota jednání – být bdělí nad úmysly, s nimiž pracujeme, hovoříme a děláme.

Věnujme vždy pozornost a starost, abychom ve všech zmíněných bodech byli čisti a tak stále připraveni k setkání s Bohem.

7. srpna: Toto jest můj milý syn

Vyznává Otec o Ježíši, poněvadž Ježíš je výrazem Jeho podstaty, odleskem Jeho slávy, vždy činí, co je Otci milé, poslušen až k smrti. Ježíš nás tak miluje, že touží, aby každý z nás byl Otci také milým synem, a proto nám dává vše své, krásí nás tím a obohacuje. Musíme Mu být nesmírně vděční.

10. srpna: Ohled, pochopení, vděčnost

Lidé, buďme lidmi! Čím jsi moudřejší, tím spíš pochopíš bližního, tím snáze mu odpustíš. A tvou povinností je do nejzazších mezí hledat omluvu, vysvětlit vše v dobrém, dokud nemáš jasného důkazu o zlu; ale i potom měj víc soucitu než soudu! Dokonalost znamená jemnost v jednání. Hrubosti je na světě již dost!

13. srpna: Milovat budeš Pána Boha svého...

Ten příkaz lásky je úchvatný! Zabírá celou naši mysl, všechny schopnosti, všechen čas, prostě všechno! A skutečnost? My se zpytujeme, zda jsme se něčím provinili. Šťasten, kdo už je tak vysoko, že s hříchem nemusí počítat a že může všechnu pozornost i při zpytování věnovat hlavně lásce. Šťastný je svatý Petr, když říká: „Pane, Ty víš všechno. Ty víš, že tě miluji!“ A žít stále v proudu a síle té lásky, to už je předchůť ráje!

15. srpna: Nanebevzetí Panny Marie

Matka Boží opouští svět. Je to vítězné rozloučení. Všechna místa, kde byla, všechny situace, v nichž žila, vydávají svědectví o její svatosti a ničím neposkvrněné lásce. Tažme se: jaké svědectví by o mně mohla vydat místa, kde nyní žiji, modlím se, pracuji, odpočívám? Bližní neznají všechny naše chyby. Je dobré, máme-li některé dobré vlastnosti, oběti a zásluhy, o kterých ví jen Bůh!

21. srpna: Řeč dobrá a zlá

Dobrá řeč je poselkyně Boží, nástroj Božího zjevení, sdělení dobrého srdce. Co dobrého způsobí, co zla zamezí! Ale co dobra zamezí a zla způsobí zlé slovo! Kdo chodí s neukázněným jazykem, ten v sobě nosí zlou infekční nemoc. Moudrý člověk má jazyk v srdci, hlupák má srdce na jazyku. Moudrý ví, co říká, hlupák poví vše, co ví. Jako jedu chraň svůj jazyk řečí jízlivých, bodavých, ironických!

podle knihy Minutěnka sestavil -zj-

DNES DEN SLÁVY NEVÝSLOVNÉ...

15. srpna každoročně slavíme Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Termín „nanebevzetí“ znamená, že Matka Boží byla vzata do nebe s tělem i duší, neboť její duše ani tělo nebyly nikdy poskvrněny dědičným ani osobním hříchem. Mariino nanebevzetí prohlásil za článek víry (dogma) papež Pius XII. v roce 1952 a tímto aktem, zveřejněným Apoštolskou konstitucí *Munificentissimus Deus*, stanovil pro všechny katolíky povinnost přijmout tuto pravdu víry za svou a osobně v ní věřit. Potvrdil tak mnohasetletou tradicí víry Církve.

Oltářní obraz Nanebevzetí Panny Marie ve Vraclavi

Termín „nanebevzetí“ není ale možné zaměňovat za termín „nanebevstoupení“, kterým označujeme Kristovo vstoupení na nebesa. K tomu došlo vlastní božskou silou Ježíše Krista, zatímco Matka Boží byla svým Synem do nebe „vzata“. Tuto skutečnost vyznávají pravoslavní církve oslavou „Zesnutí přesvaté Bohorodice“, zatímco protestanské denominace ji většinou striktně odmítají s odůvodněním, že tato událost nemá oporu v Novém zákoně. Podle katolické nauky však existují dva prameny zjevení: Písmo svaté a Tradice (KKC 80).

Nanebevzetí Matky Boží se věnoval ve své literární tvorbě i biskup Josef Hlouch, a to v básni „Dnes den slávy nevýslovné“, která byla používána i jako píseň, když byl text zpíván na různé vhodné melodie.

*Dnes den slávy nevýslovné, ó Maria pro tebe,
andělů tě sbory nesou s duší, tělem do nebe.
Hle, znamení na nebesích: žena sluncem oděná,
dvanáct hvězd kol hlavy září, za podnoží měsíc má.*

*Nebe jása, AVE pějí cherubín i serafín,
když svou Dceru Otec vítá, Snoubenku Duch, Matku Syn.
Král všech králů korunuje za Královnu Matku svou,
stanoví ji všech milostí Prostřednicí nebeskou.*

*Ó Královno nejjasnější, přímlovkyne nejmocnější,
z nebe žehnej, v nebi čekej, Matko Boží, děti své.*

V říjnu 2015 schválila Česká biskupská konference žádost českobudějovické diecéze o zahájení diecézního procesu beatifikace biskupa Josefa Hloucha. V březnu 2018 schválil Svätý stolec zahájení procesu blahorečení. Při něm musí být doložen buď jeden zázrak, nebo mučednická smrt.

Prohlášení za blahoslaveného znamená, že se církev zaručuje za to, že je daná osoba v nebi; je proto možné ji prosit o přímluvu a prokazovat jí úctu (např. může jí být zasvěcen kostel či oltář).

s využitím Prokopských listů ř. k. farnosti Praha-Žižkov zpracoval -zj-

LEKTORSKÁ SLUŽBA

srpen 2021		1. čtení	2. čtení	přímluvy
neděle 1. 8.	7:30	pí Kunertová 300	Pecháčkovi 330	Hejlovi 232
18. neděle	9:00	Macháčkovi 55	pan Krátký 73	Faltusovi 356
v mezidobí	16:00	Severinovi 342	Málkovi 180	Pecháčkovi MH
neděle 8. 8.	7:30	pí Havlíčková 341	Němečkovi 170	Zpěvákovi 195
19. neděle	9:00	Vašíčkovi 349	Karasovi 242	Kyšperkovi 381
v mezidobí				
neděle 15. 8.	7:30	Motlovi 11	Marešovi HČ 264	Kunertovi 458
Nanebevzetí Panny Marie	9:00	Bednářovi 92	Magdalena Motlová 11	Jurenkovi 160
neděle 22. 8.	7:30	Marešovi 172	Menclovi 193	Bláhovi 457
21. neděle	9:00	Formánkovi 83	Maříkovi Kunčice	Vágnerovi 102
v mezidobí				
neděle 29. 8.	7:30	Müleri 177	Klekarovi 292	Kužíllovi HČ 202
22. neděle	9:00	Macháčkovi ml. HČ 180	Macháčkovi st. 60	Kotovi 267
v mezidobí				

Děkujeme všem za zapojení do lektorské služby. Prosíme však, abyste se před mší svatou zastavili v sakristii pro lektionář nebo knihu přímluv. Tak budeme vědět, že je služba zajištěna. Pokud dopředu víte, že číst nemůžete, požádejte, prosím, někoho o zastoupení. Pokud má někdo další zájem o tuto službu (nebo naopak číst už nechce), ozvěte se mi. Nemusí to být celé rodiny, ale mohou to být i jednotlivé osoby. Těším se na naslouchání Božímu slovu z vašich úst.

-jl-

Zakončení školního roku na farním dvoře (středa 23. 6. 2021)

Žehnání dopravních prostředků a prázdninových cest (27.6.2021)

POUTNÍK – SRPEN 2021

Vydává: farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1

Internet: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz, Bankovní spojení: 155816135/0300
Redakční rada: Zdeněk Ježek -zj-, P. Jan Lukeš -jl-, Anna Motlová -AM-, Eliška Motlová -em-

Grafické zpracování: Alice Adamcová, Jiří Adamec

Tisk: HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231

Uzávěrka příštího čísla: 14. 8. 2021. e-mail pro příspěvky: chmup@seznam.cz

Výrobní náklady jednoho výtisku – 20 Kč

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti; je možná finanční spoluúčast. **DĚKUJEME**